

Radiokommunikation mellan ambulanshelikopter och Gällivare sjukhus, 15 september 2019, klockan 14.16.

”Vi har hämtat upp kvinnan vid Aktse nu.”

”Ja?”

”Hon är nedkyld och i ganska dåligt skick. Kontaktbar, men inte mer.”

”Okej.”

”Hon har inga identitetshandlingar på sig men säger att hon heter Anna.”

”Ja.”

”Kross- och skärsår över hela kroppen ... högerarmen är bruten. Vi ger henne ett par liter kristalloid.”

”Har hon fallit?”

”Det är ju första tanken.”

”Ja.”

”Men hon har också märken runt halsen. Ser ut som strypmärken.”

”Okej.”

”Men svårt att säga.”

”Vi förbereder.”

”Tack. Klart slut.”

STOCKHOLM, JULI 2019

JAG ÄLSKAR STOCKHOLM i mitten av juli. Innerstadsborna flyr till Gotland, Båstad och Rivieran, stan går in i sommarvala. Man får ha henne lite för sig själv.

Det här var en lördagskväll, och det hade gassat hela dagen. Det var obetydligt svalare när solen inte längre nådde ner till gatorna i stenstaden. Jag hade varit på kontoret i city sedan klockan sju på morgonen och promenerade hemåt för att få lite frisk luft. För varje kvarter jag gick syntes och hördes färre turister. Vasastans gator låg nästan öde. Om några timmar, när mörkret föll, skulle de nöjeslystna svärma mot Odenplan, berusade och högljudda. Men då skulle jag ligga i sängen sedan länge.

Jag stannade till och lade handflatan mot en ockrafärgad husfasad. Varm som ett element.

Jag tänkte hämta upp mat på vägen och ringde Henrik för att höra om han också ville ha. Det ville han, så jag beställde en poké bowl med lax till honom och en elvabitars sushi till mig själv på sushistället i vårt kvarter. När jag hämtade upp rätterna nickade mannen bakom disken glatt mot mig, och det borde han göra, vi handlade där minst två gånger i veckan.

Jag fortsatte till vår port, gick in och tog den lilla hissen upp till våning fem. Kom in i hallen och ropade på Henrik.

”Hallå?”

”Hej”, kom det dovt inifrån vardagsrummet. Ljudet från teven hördes.

Jag fortsatte ut i köket, upptäckte travarna med disk i diskhon och det ostädade köksbordet. Den använda kaffekoppen som stod kvar vid Henriks plats, tussen av hushållspapper, brödsulorna.

Och jag började nästan gråta.

Det var lördag, och jag hade jobbat i över tolv timmar, som jag gjort i stort sett varje dag hela sommaren, jag hade ringt Henrik och frågat vad han ville ha att äta, jag hade beställt och hämtat upp maten, och han hade inte ens orkat pallra sig upp ur tevesoffan för att städa undan efter sig själv i köket. Än mindre plocka fram glas och något att dricka ur kylskåpet.

Han hade semester och tillbringade hela dagarna i lägenheten.

Det här gigantiska jävla köket med matplats för tio personer. Vad ska vi ens med det till? Vi är patetiska.

Jag hörde teven stängas av, och strax kom han utlommade i köket.

”Du, nu är jag så jävla trött på . . .,” sa jag, och rösten darrade av irritation, ”jag har fixat maten, kan inte du åtminstone städa upp i köket då? Efter dig själv? Ska jag behöva göra det också?”

Henrik sa ingenting men ställde kaffekoppen i diskhon, slängde hushållspapperet, hämtade disktrasan och började torka av bordet. Av kroppsspråket att döma var det en nästan övermänsklig ansträngning för honom.

Jag suckade, hämtade en flaska med kolsyrat vatten i kylskåpet och hällde upp ett stort glas.

”Jag tror vi måste skjuta på fjällen.”

Henrik tittade upp men sa ingenting, fortsatte bara att torka av köksbordet.

”Jag kan inte vara borta en vecka nu”, fortsatte jag.

”Nej.”

”Jag kan ta semester i början av september i stället.”

”Vi måste kolla om det funkar för Milena, bara.”

”Ja, det fattar jag väl. Jag ringer henne.”

Jag var för arg och upprörd för att sätta mig och äta vid samma bord som han, så jag gick och tog en lång dusch i stället. De heta strålarna sköljde bort en del av min frustration. Snart ångrade jag att jag skällt på Henrik. Jag var trött och hade överreagerat.

Vi försonades senare på kvällen, Henrik log blekt mot mig när jag sa förlåt och kramade om honom. Vi drack ett glas vin och kollade vidare på en serie på HBO, tätt tillsammans i soffan. Jag somnade ifrån avsnittet halvvägs in. Vaknade till eftertexterna, kysste Henrik och gick till sängs. Han satt kvar i soffan och stirrade med håglös blick in i teven.

Hur hamnade vi här? Vet jag ens vem Henrik är längre?

Ur vittnesförhör med Anna Samuelsson 880216-3382, 16 september 2019, Gällivare sjukhus, utfört av kriminalinspektör Anders Suhonen.

”Så . . . nu har jag tryckt på rec här. Hej, Anna, jag heter Anders.”

”Hej.”

”Och jag är jätteglad att du vill prata med mig, jag förstår att du är trött och har ont, men det är bra att ta såna här grejer så snart som möjligt.”

”Ja.”

”Om du känner att du blir för trött eller om du får ont så tar vi en paus, eller så bryter vi för i dag och fortsätter i morgon. Är du med på det?”

”Ja.”

”Du lovar att säga till?”

”Ja.”

”Du har inte ont nu?”

”Det går bra.”

”Då så. Jag ska ta lite uppgifter först, så att vi får med dem . . .
Vad heter du?”

”Anna Signe Samuelsson.”

”Personnummer?”

”880216-3382.”

”Hemort?”

”Stockholm.”

”Vad jobbar du med?”

”Jag är jurist.”

”Civilstånd?”

Tystnad.

”Anna? Är du gift, eller ogift, eller ...?”

”Förlovad.”

”Mm ..., med?”

”Henrik Ljungman.”

”Var han med på den här resan?”

Tystnad.

”Följde Henrik med dig in i Sarek?”

”Ja.”

”Henrik Ljungman, sa du? Kan du hans personnummer?”

”820302-7141.”

”Bra. Då har vi ...”

”Har ni hittat Milena?”

”Nej? Milena?”

”Tankovic. Hon ligger ... när ... vad är det för dag i dag?”

”Måndag. 16 september.”

”I går ... tror jag ... vi skiljdes ...”

Tystnad.

”Milena Tankovic? Var hon vid liv när ni skiljdes åt?”

Tystnad. Snyftningar.

”Anna? Vet du om Milena levde när ni skiljdes åt?”

Snyftningar.

”Nej ... men ni måste hitta henne ...”

”Hon levde inte?”

”Nej ...”

Snyftningar.

”Milena Tankovic, sa du?”

”Ja.”

”Var hon med från början på den här vandringen?”

”Ja.”

”Kan du hennes personnummer?”

”Nej.”

”Var skiljdes ni åt?”

Tystnad. Snyftningar.

”Jag kan inte . . .”

”Men gick ni . . . du hittades nära Aktse. Då var du ensam. Vet du hur länge du gick ensam?”

Tystnad. Snyftningar.

”Eller tror du att vi kan hitta Milena också nära Aktse?”

”Jag vet inte . . .”

”Mm . . . jag går och hämtar en karta. Så ska vi se om du kan ge mig ett hum om var Milena kan finnas. Och Henrik. Blir det bra?”

Tystnad.

”Men det var ni tre som gick? Du, Henrik och Milena?”

Ohörbart.

”Vad sa du?”

”Vi var en till.”

JAG VET EXAKT var och när jag hörde talas om honom första gången.

Det var fredagen den 30 augusti, jag och Milena satt på Miss Clara på Sveavägen och åt lunch. Det var soligt och varmt men med en ny friskhet i luften, solljuset var lite vitare på något sätt, det kändes att hösten var på väg. Vi hade setts vid tolv på Naturkompaniet för att förnya vår utrustning. Ny gasol till brännaren, nya tunna ullstrumpor, myggmedel och frystorkade portionsrätter.

Jag hade bokat bord till kvart i ett och vid halv två var vi klara med maten och hade fått in var sin espresso. Notan var betald, jag behövde egentligen skynda mig tillbaka till kontoret, en långlunch som den här medförde kvällsjobb trots att det var fredag. Men jag och Milena hade inte setts på ett tag, och hon hade gått med på att flytta fram vår resa till september med kort varsel. Jag ville inte verka alltför stressad.

Hon smuttade på espresson och tog sats.

”Jo . . . , jag har en sak som jag vill fråga dig om.”

”Jaha?”

Jag såg på henne att det hon skulle säga gjorde henne nervös. Milena hade alltid haft lätt för att rodna, och nu steg färgen på hennes bleka kinder. Hon hade bytt frisyr: det mörkblonda håret var fortfarande axellångt men hon hade låtit luggen växa ut och ansiktet inramades av mjuka slingor. Hon såg kvinnligare ut.

Men fortfarande lika snäll. Som så ofta genom åren fick jag lust att ge henne en kram.

”Det är så här, att . . .” Hon log, närmast motvilligt. ”Jag har träffat en kille.”

”Har du? Vad kul!”

”Ja, det är . . ., det är kul.” Hon log igen och drog ett djupt andetag.

”Vem är det då?”

”Han heter Jacob. Nät dejt.”

”Jaha. Vad roligt, Milena!” Jag sträckte mig fram och kramade snabbt hennes hand. ”Hur länge har ni varit ihop?”

”Det är en månad, drygt. Så det är ganska nytt.”

”Berätta, vem är han? Vad gör han?”

”Han är inte jurist, i alla fall. Det är skönt.”

”Låter som ett kap.”

”Han är lite äldre än jag . . .”

”Vad betyder det?”

”Trettioåtta.”

”Snudd på jämnårig”, sa jag. Det var naturligtvis inte sant, Milena var trettiotvå, ett år äldre än jag själv. Men jag har kolleger som är bara lite äldre än jag och som har börjat få panik, eller inser att de kommer att få panik om några år, och har blivit tillsammans med män i femtioårsåldern som är nyskiljda med halvstora barn. Ett pålitligt recept på en komplicerad tillvaro. Jacob var alltså i samma ålder som Henrik.

”Han håller på mycket med klättring och kitesurfing och alla möjliga extremsporter”, fortsatte Milena. ”Ni har en del gemensamt där.”

Jag började fundera på om det kunde vara någon jag hade träffat.

”Vad heter han mer än Jacob?”

”Tessin.”

”Jacob Tessin . . .”

”Och så har han varit väldigt mycket i fjällen. Både vandrat och klättrat. Så då, när han fick höra att vi skulle åka till Abisko, så . . . undrade han om han fick följa med.”

Frågan överrumplade mig, jag visste inte vad jag skulle svara.

”Jaha”, sa jag till slut.

”Jag vet att det kommer upp väldigt sent, det här”, sa Milena.
”Så jag förstår om det inte känns okej.”

”Jo, alltså . . . det är väl mest att man är ju tillsammans rätt intensivt när man vandrar, och vi har ju aldrig träffat honom . . .”

”Nej, nej, jag förstår.”

”Men vill du att han ska följa med?”

”Ja. Visst. Det är ju min kille.” Milena log, jag log tillbaka.

”Jag måste fråga Henrik”, sa jag.

”Ja, det är klart.”

”Det är ju en dryg vecka tills vi åker. Kan han bara haka på om han känner för det? Måste han inte ta ut semester och så där?”

”Nej, han säger att det funkar.”

”Var jobbar han?”

”Han är konsult. BCG, heter de.”

”Ja, ja, dem känner jag till . . . förlåt, men nu blir jag så jävla nyfiken, har du nån bild?”

”Nej”, sa Milena, samtidigt som hon grävde fram mobilen ur fickan med en halvhjärtad gest, ”det är sjukt, men jag har faktiskt inte det.” Hon fingrade på mobilen som om det skulle finnas någon bild av Jacob i den som hon hade glömt.

”Det är lugnt, jag bara tänkte om han håller på med klättring och så där, om det är nån jag har träffat.”

”Mm, nej, tyvärr, jag har nog ingen . . .”

Det blev en kort tystnad. Jag log igen.

”Jag ska prata med Henrik, så kan vi väl höras snart?” sa jag.
”Jag tycker att det är jättekul att du har träffat nån, Milena, verkligen.”

”Tack.”

”Och jag är skitnyfiken på att få träffa honom, såklart. Det är bara ... vi måste tänka en vända bara.”

”Nämen jag fattar. Och jag menar, känner ni att det inte är okej, då får ni säga det bara. Det är inga problem.”

”Nej. Bra.”

Vi reste oss, lämnade restaurangen och skiljdes åt på trottoaren utanför, med en kram och ett löfte att höras på telefon till helgen.

På väg tillbaka till jobbet tog min nyfikenhet överhanden. Jag surfade in på BCG:s hemsida och sökte efter ”Jacob Tessin”. BCG, Boston Consulting Group, ett av världens största och mest prestigefyllda konsultföretag. Visserligen med ett något skamfilat rykte i Sverige efter sin inblandning i Nya Karolinska-projektet, men ändå. Många sökte sig dit, få var utvalda. De jobbade och tjänade ungefär lika mycket som vi affärsjurister. Åttiotimmarsveckor var inget ovanligt. Årslön som en börs-vd inte heller.

Men jag hittade ingen Jacob Tessin. Inte heller någon Jakob Tessin, eller någon med ett par tre andra stavningsvarianter jag kunde komma på. Det slog mig inte som särskilt konstigt – många hemsidor har bristfälliga sökfunktioner, även om man kan tycka att en firma som BCG borde ha kompetensen att bygga en fullt fungerande sajt. Jacob kanske inte var anställd vid Stockholmskontoret. Jag visste att det var vanligt att konsulter på den nivån lånades ut till projekt i andra länder.

Jag surfade in på Facebook i stället, och där fanns han.

Jacob Tessin. Han var lång och smal, såg atletisk ut, med en muskelbyggnad som jag kände igen från andra bergsklättrare och uthållighetssportare. Muskler för funktion, inte skapade framför spegeln på ett gym. Hans färger var varma, med kortklippt mörkbrunt hår och mörkt solbrun hy. Han såg ut att vara en av de lyckligt lottade människor som aldrig bränner sig i solen.

Nästan alla bilder visade honom i olika sportiga sammanhang: på fjället, i en forsränningsskajak, med kitesurfutrustning på en strand. Tre killar uppradade i skogen med armarna om varandras axlar, i mountainbikekläder, Jacob i mitten, alla tre leriga och lyckliga som småpojkar.

Det enda jag inte kunde se var hans ögon. På alla bilder hade han sportiga solglasögon som smet tätt runt huvudet och åter-
speglade världen i regnbågens alla färger.

Men så hittade jag ett gäng bilder som skiljde sig från de andra: Jacob och två killkompisar på semester i något land vid Medelhavet. Det såg ut som Spanien eller Portugal. Det var surfbilder, strandbilder, men också några från en uråldrig, sliten stadskärna, med smala gränder och butiker som uppenbart livnärde sig på turister. Och dessutom bilder från en kväll på en taverna, Jacob och hans kompisar satt på en uteservering, i bakgrunden sträckte sig gatan bortåt, där var mycket folk i rörelse, kulörta lyktor och varmt ljus från andra uteserveringar. Jag kunde nästan känna den varma kvällsbrisen mot min hud, känna berusningen efter ett par glas vin, känna livsglädjen. Jag längtade efter att vara där.

Och Jacob hade skjutit upp solglasögonen i pannan. Han log mot kameran. De bruna ögonen glittrade.

Ur vittnesförhör med Anna Samuelsson 880216–3382, 16 september 2019, Gällivare sjukhus, utfört av kriminalinspektör Anders Suhonen.

”Då ska vi se . . . om du kan försöka peka ut på kartan var ungefär du tror att vi ska leta efter Henrik och Milena. Och Jacob.”

”Jag vet inte . . .”

”Vi försöker, Anna. Det behöver inte vara exakt. Sarek är stort, så om vi bara kan minska ner sökområdet litegrann så är det bra. Här hittade vi dig.”

Tystnad.

”Och jag gissar att du kom gående inifrån parken? Alltså, du gick österut, så här?”

”Mm.”

”Gick du längs med älven här? Minns du det? Hade du älven till höger om dig?”

Tystnad.

”Jag tror det.”

”Och då gick du ensam? Eller var nån av de andra med dig?”

”Milena . . . hon var med en bit.”

”Så du och Milena gick tillsammans en bit?”

”Ja.”

”Och då . . . var kom ni från, minns du det? Passerade ni Rovdjurstorget?”

Tystnad.

”Anna? Minns du nånting om hur ni gick?”

Tystnad. Snyfningar.

”Vet du, nu har vi fått en del att gå på vad gäller Milena, det är bra. Vi nöjer oss med det för i dag. Nu får du vila. Och så fortsätter vi i morgon, om du orkar.”

Tystnad.

”Och du får berätta precis i den ordning du vill, och i den takt du vill. Så lyssnar jag.”

”DET KÄNNES VÄLDIGT sent att komma med detta nu”, sa Henrik medan han pressade limesaft i skålen som han rörde ihop dressing i. ”Vi åker om en vecka.”

Det var senare samma fredag som jag ätit lunch med Milena, jag och Henrik stod i köket och förberedde kvällens middag. Vi skulle ha gäster. Efter den långa lunchen hade jag blivit sen från jobbet och nyss kommit hem, men Henrik hade satt i gång utan mig. Han tyckte om att laga mat, och den stundande middagen verkade ha gett honom lite energi. Det behövdes. Sedan några veckor var han tillbaka på jobbet i Uppsala, men håglösheten, den ständigt lika grå uppsynen, bet sig envist kvar.

Nu låg en laxsida på grovsalt i ugnen, små potatisar med dill kokade i en gjutjärnsgryta, i kylskåpet stod portionsskålar med pannacotta och en överplastad bunke med blåbär inlagda i muscovadosocker och limesaft. Jag hackade koriander till torskcevichen som vi skulle bjuda på till förrätt. Två flaskor sancerre stod med korkarna urdragna på köksbordet. I vinkylen låg fler flaskor på vänt.

Jag hade berättat för Henrik om min lunch med Milena, att hon träffat en kille och frågat om han fick följa med till fjällen. Jag hade tänkt mycket på det under eftermiddagen, och jag lutade åt att vi borde låta Jacob följa med.

”Absolut”, sa jag, ”men de har ju precis träffats, hon har väl

inte kunnat ta upp det tidigare.” Jag nöp av korianderblad, lade dem i ett glas och klippte dem i småbitar.

Henrik svarade inte utan återgick till molande tystnad. Han laddade den elektriska kryddkvarnen med rosépeppar och malde över dressingskålen.

När vi sålde våra respektive lägenheter för att flytta ihop hittade vi den här, en fyrarummare på 120 kvadratmeter, och ovanlig därför att den inte hade renoverats på tjugofem år. Så vi blåste ur allting. Jag var projektledare, utom för köket, som var Henriks domän. Vi behöll så mycket som möjligt av den ursprungliga charmen i våningen: bröstpanelerna, stuckaturen i taket, de gamla trägolven. Och så fyllde vi den med modern skandinavisk design. Inte särskilt originellt, men snyggt och funktionellt och inte överdrivet personligt, om vi skulle vilja sälja våningen för att flytta till villa så småningom.

Vi slog ut en vägg för att göra köket större och få plats med en generös matplats. Ugn och kyl och frys och mikro och espressobryggare och matberedare, allt var stilrent och högteknologiskt. En av de saker Henrik uppskattade med matlagning var den prylmässiga aspekten. Han använde termometer för att äggen skulle hålla exakt 63 grader när han kokade dem. Han älskade att göra crème brûlée för att få använda sin helt överdimensionerade brännare, en proffsmaskin som han sett kockarna använda på en konceptkrog i ropet. Från mobilen kunde han justera gradantalet i ugnen, oavsett vilket rum i våningen han befann sig i. Och på samma sätt styrde han musiken som strömmade ur dolda små högtalare. Jag räknade en gång: bara i köket kunde man avläsa det exakta klockslaget på fyra olika digitala displayer.

Det är inte så att jag vantrivs i vår våning. Men ibland har jag undrat om inte min längtan till naturen och fjällen eldas på av ett behov att komma bort från digitala siffror och knappar och

menyval och saker som piper och effektiva små elmotorer som surrar diskret. Att möta något ursprungligt, något som alltid har funnits och alltid kommer att finnas. På något konstigt sätt blir jag lugn av att känna mig liten och obetydlig.

Fjällen bryr sig inte om dig. De kräver inte heller något av dig.

Henrik tänkte tydligen inte säga något mer, så jag fortsatte.

”Jag tycker i alla fall det känns svårt att säga nej.”

”Varför det?”

”Milena har alltid varit okej med att du följer med.”

”Det är väl skillnad.”

”För att?”

”Hon känner ju mig. Hon kände ju mig före dig, till och med. Det här är nån som vi inte har en aning om vem det är.”

Jag förstod såklart Henriks poäng. Jag och Milena och Henrik hade gjort detta många gånger vid det här laget, allting följde invanda mönster, vi hade våra olika roller. Det var en av få gånger under året när jag kunde känna mig helt avslappnad. Inga krav på att behöva prestera något. Och att ta med en person vi inte kände, även om han var supertrevlig, skulle betyda att ingen av oss skulle kunna vara avspänd på samma sätt som vanligt. Och om han var udda, eller till och med otrevlig, kunde fjällveckan bli skitjobbig.

”När vi ville flytta från juli till september så gick hon med på det”, sa jag.

”När du ville flytta.”

”Ja, ja, visst, när jag ville flytta. Whatever. Så det känns liksom lite snålt då, att vi ska säga nej till det här. Och hon har aldrig bett att få ta med nån förut. Tror du inte hon har tänkt på det, hur han skulle passa in på en sån här resa? Och även om han inte är världens trevligaste så kanske vi får stå ut med det en vecka. För att det är Milena som frågar.”

Återigen var Henrik tyst. Han vispade runt med en sked i

dressingskålen. Jag skar den färska torsken i prydliga små bitar. Till slut tittade jag på honom.

”Eller? Henrik?”

”Jo, visst”, sa han till slut. Han lät trött.

Jag kastade en blick mot mikrons digitalur. Gästerna skulle snart komma. Det pep från spisen: potatisen var klar. Henrik drog grytan från plattan som glödde i orange under keramikhällen.

Ingen av oss sa något mer förrän det ringde på dörren några minuter senare, och de första gästerna kom. Det kändes som om de räddade oss från varandra.

Ur vittnesförhör med Anna Samuelsson 880216–3382, 17 september 2019, Gällivare sjukhus, utfört av kriminalinspektör Anders Suhonen.

”Hur mår du i dag?”

”Det är okej.”

”Har du kunnat sova?”

”Inte så bra.”

”Har du haft ont?”

”Mm.”

”Men du har inte ont nu?”

”Nej. Men jag är trött.”

”Jag förstår det. Vi börjar prata lite, Anna, och så fort du känner att du inte orkar säger du till. Ska vi göra så?”

”Mm.”

”Jag ska bara kolla så att jag har förstått det här rätt. Du och Henrik Ljungman är förlovade?”

”Ja.”

”Och Milena Tankovic och Jacob Tessin, är de också ett par?”

”Ja.”

”Och hur känner ni varandra?”

”Vi är kompisar från när vi pluggade i Uppsala. Juridik.”

”Jag förstår.”

”Och Milena känner också Henrik från Uppsala, han var lärare på juristprogrammet.”

”Ja, ja. Så ni tre känner varandra sen länge?”

”Ja. Och vi har gått i fjällen en vecka om året i många år.”

”Vars har ni gått då?”

”De vanliga ställena. Jämtlandstriangeln. Kungsleden från Abisko, upp på Keb. Norge en gång. Borgafjäll.”

”Och då har ni bott i stugor?”

”Ja, för det mesta. Men vi brukar ha med tält så att vi kan sova några nätter ute på fjället.”

”Jag förstår. Varför jag frågar, det är ju för att Sarek är lite tuffare. Som du vet. Och i september är det också . . . man kan få riktigt dåligt väder.”

”Vi brukar gå i juli. Men jag jobbade hela sommaren, så då fick det bli september.”

”Jo.”

”Och vi planerade inte att åka till Sarek. Vi skulle ta Kungsleden igen, från Abisko till Keb.”

”Men ni ändrade er?”

”Det var Jacobs idé.”